

3. adventná nedeľa C

12. december 21

Lk 3, 1 – 6

Milé sestry a bratia v Kristovi

Tretia adventná nedeľa je nedeľou radostnej prípravy, radostného očakávania. Nielen Vianoc, ale – ako veríme – aj obnoveného príchodu Božieho Syna. Nech už si opätovný príchod Krista predstavujeme akokoľvek, jedná sa o jeho opätovný vstup do nášho sveta (ktorý podobne ako ten prvý príchod môže nastať aj nepozorovane)

Aj dnes sú na našej adventnej ceste našimi hlavnými spoločníkmi Ján Krstiteľ a apoštol Pavol vo svojom Liste Filipanom. Ján ohlasoval zmenu života, obrátenie a zároveň krstil v rieke Jordán. Jeho krst naznačoval symbolicky očistenie starého človeka od chýb minulosti. Mnohí potom žiadali od Jána aj konkrétne rady, pýtali sa čo majú robiť, čoho sa majú vyvarovať. Ján dával rady pospolitému ľudu, aj úradníkom v službách Ríma: vyberačom mýta, daní a vojakom – žoldnierom. Jeho rady boli dôležité, pretože život sa rozhoduje v skutkoch, v tom čo robíme a tvoríme svojim skutkami.

Slová Jána Krstiteľa naznačujú, že každý v spoločnosti má svoje miesto. Život nikdy nesmieme vytrhnúť z kontextu, organizmu celku, ale svoje konanie máme vždy vnímať v súvislosti s celkom spoločenstva, spoločnosti. To spoločné by malo predstavovať viac ako záujmy jednotlivých skupín, či už podľa politických preferencií, či výhod pre jednotlivé skupiny obyvateľov.

V súčasnosti sa veľa hovorí o očkovaní na covid – 19. V diskusii stoja oproti sebe rôzne pohľady: niektoré viac vyzdvihujú jednotlivca, jeho prospech, prípadne jeho práva, iní viac spomínajú spoločné dobro, dobro spoločenstva. Tak, aby sme ochránili nielen seba, svoje zdravie, ale aj tých ostatných a spoločné hodnoty – hospodárstvo, vzdelanie, kultúru, zdravotný systém. Práva jednotlivca sa nedajú celkom vytrhnúť z kontextu spoločnosti aj určitých povinnosti, ktoré vždy máme voči celku, voči ostatným. Povinnosti vychádzajú z brania ohľadu na iných – nielen na seba, či svoju vekovú skupinu, ale aj na tých ostatných. Aj rímski colníci a žoldnieri si mohli myslieť si, že nie sú dostatočne zaplatení, to ich ale neoprávňovalo, aby v záujme seba, začali poškodzovať ostatných – vyberať väčšie mýto, či rabovať.

Cesta spravodlivosti, ktorú Ján navrhoval, sa mnohým javila ako záchrana. Mnohí v ňom videli nielen záhrancu pre aktuálnu chvíľu, ale aj toho definitívneho, konečného: povedané biblickým jazykom spasiteľa. On sám tieto očakávania vyvrátil s poukazom, že prichádza ešte niekto väčší ako on. Prichádza ten, kto svet obnoví božím Duchom, Ježiš Kristus.

Ježiš neohlasoval len obnovu starého života, ale nový život – život z božieho ducha. Ježiš nehľásal krst na očistenie, ale ako obnovu celého života – teda symbolickú smrť starého zmýšľania a zrodenie nového človeka. Preto aj Ján naznačil jeho príchod obrazom vejačky, ktorá plevy toho starého vymetie, aby v sýpke života zostala skutočná pšenica. Ježiš nechcel priniesť nové pohľady na jednotlivé oblasti života, Ježiš prináša nové bytie, nový život. Ježiš je radikálny nielen v skutkoch, ale predovšetkým v myslení. V jeho chápaní Boh je pre nás základom lásky a milosrdenstva.

My tohto božieho ducha máme prinášať dnešnému svetu. Nielen ohlasovaním Krista, skôr jeho životom. Máme tomuto svetu prinášať nové zmyšľanie. Namiesto toho, aby sme len obhajovali tie pohľady, ktoré sme zdedili. Nemala by nám chýbať radosť z toho nového, čo chceme priniesť do celku spoločnosti. Radosť ktorú mal napríklad aj sv. Pavol – ako o tom svedčí dnešný úryvok jeho textu - napriek tomu, že sám bol vo väzení. Nech teda aj nás dnešná nedeľa povzbudí v žitej viere v Ježiša Krista.

Viliam Arbet